

«Ποιος είναι αυτός, και πώς τον λεν, που συμβουλές μας δίνει;»

Θεόδωρος Κολοκοτρώνης (1770 - 1843)

«Τα πρωτεία εις τον σταυρόν! Και δόξα αιώνας αιώνων εις τους σταυρωμένους διά την
πίστιν και διά το γένος»
Θεόδωρος Κολοκοτρώνης

Γράφει ο **Δημήτρης Νατσιός** (Δάσκαλος - Κιλκίς)

Στις 7 Οκτωβρίου του 1838, στην Αθήνα και συγκεκριμένα στην Πνύκα, εκεί που οι αρχαίοι φανέρωναν την δημοκρατία, εκεί που ο απόστολος Παύλος αποκαλύπτει το όνομα του αγνώστου θεού, που ανέμεναν οι Έλληνες, «το υπέρ παν όνομα» του Χριστού, εκεί ομιλεί ο νέος Ελληνισμός διά στόματος του «πρώτου των Ελλήνων» (Τερτσέτης), του Θεοδωρή Κολοκοτρώνη.

Ένα απόσπασμα από τον ιδρυτικό του κράτους μας αυτόν λόγο, συμπεριελήφθη στο βιβλίο

Γλώσσας της Στ' Δημοτικού. (σελ. 105, β' τεύχος). Το κείμενο όμως λογοκρίθηκε σ' ένα πολύ συγκεκριμένο και κρίσιμο σημείο. Αποσιώπησαν οι συγγραφείς των βιβλίων την παράγραφο όπου ο Γέρος του Μοριά, αναφέρεται στα φρικτά δεινά της Τουρκοκρατίας και στο πώς σώθηκε ο λαός.

Στο προοίμιο του λόγου του ο Κολοκοτρώνης ομιλεί για τους «παλιούς Έλληνες», την διχόνοια που υπήρχε. Αντιγράφω από το σχολικό βιβλίο: «...Τρώγονταν μεταξύ τους και έτσι έλαβαν καιρόν πρώτα οι Ρωμαίοι, έπειτα άλλοι βάρβαροι και τους υπόταξαν. Έστερα ήλθαν οι μουσουλμάνοι. Οι έμποροι και οι προκομμένοι, το καλύτερο μέρος των πολιτών, μη υποφέροντες τον ζυγόν, έφευγαν...».

Ανατρέχοντας όμως στο αυθεντικό κείμενο, μετά την λέξη «μουσουλμάνοι», είπε και κάτι άλλο ο ήρωας. Διαβάζω από τον τόμο «Άπαντα περί Κολοκοτρωναίων», του «ΙΔΕΒ», σελ. 253: «...και έκαμαν ό,τι ημπορούσαν, διά να αλλάξη ο λαός την πίστιν του. Έκοψαν γλώσσες εις πολλούς ανθρώπους, αλλ' εστάθη αδύνατο να το κατορθώσουν. Τον ένα έκοπαν, ο άλλος τον σταυρόν του έκαμε».

Τι κουτοπόνηρα αφαιρέθηκε από το βιβλίο που απευθύνεται σε 11-12χρονα παιδιά; Μα οι κακουργίες και τα μαρτύρια που πέρασε ο Ελληνισμός από τους μωαμεθανούς και η σωτηρία του διά του σταυρού του Χριστού. Αυτά τα δύο η νεοταξική λέπρα που είναι θρονιασμένη στους πιο ζωτικούς αρμούς του κράτους, στην Παιδεία και στα σχολεία της, βάλθηκε να τα εξαφανίσει. Η Τουρκοκρατία ήταν περίπου ευλογία, οι μωαμεθανοί σεβάστηκαν την πίστη του λαού. Δεν μας έσωσε η ελληνοσώτεια εκκλησία, ο κλήρος περίπου δεν επιθυμούσε την Επανάσταση.

Παρένθεση. Στις 24 Μαρτίου του 1967, ο σπουδαίος ακαδημαϊκός Σπ. Μαρινάτος, εκφωνεί στην Ακαδημία Αθηνών, τον πανηγυρικό της ημέρας. Μεταξύ άλλων παρέθεσε και «μετάφρασιν άδειας ταφής χριστιανού, την οποία έδιδον οι Τούρκοι» και είχε δημοσιευτεί στα Μικρασιατικά Χρονικά. (τομ. 3, σελ.16-17).

Το κείμενο αποστομώνει τους τουρκοτζουτζέδες της σήμερα.

«Συ ο παπάς, του οποίου το μεν ένδυμα είναι μαύρον ως πίσσα, το δε πρόσωπον ως του σατανά, συ ο ιερεύς των μιαρών, συ ο έλκων την καταγωγήν από τον άπιστον Ιησούν, διατάσσεσαι: Τον εις το έθνος σου ανήκοντα Γρηγόριον, ο οποίος εψόφησε σήμερα, αν και την μεν ψυχήν του παρέδωκεν εις τον σατανάν, το δε βρωμερόν του πτώμα δεν το δέχεται το χώμα, έξω και μακράν της πόλεως ανοίξατε λάκκον και διά λακτισμάτων ρίψατε αυτόν εντός τόπου».

(«Το Εικοσιένα», «Πανηγυρικοί Λόγοι Ακαδημαϊκών», σελ. 774).

Αυτή ήταν η Τουρκοκρατία και οι μωαμεθανοί. Και είναι φανερή η ύπουλη προσπάθεια να αποσιωπηθούν οι θηριωδίες των μωαμεθανών και ταυτόχρονα να μην προβληθεί η πίστη των αγωνιστών στον σταυρό του Χριστού.

Να αναφέρω εδώ τι γράφει ο Αλέξανδρος Μωραϊτίδης (κατόπιν μοναχός Ανδρόνικος), σε άρθρο του στο περιοδικό «Οι Τρεις Ιεράρχαι» (φύλλο 606/1925), για τον μπουρλοτιέρη του αγώνα, τον Κωσταντή Κανάρη, επεισόδια πραγματικά αξιοθαύμαστα.

«Διηγούνται ότι ο Ναύαρχος πιστός τηρητής των νηστειών της Εκκλησίας, μίαν Τεσσαρακοστήν ησθένησεν. Ο δε ιατρός διέταξε να καταλύση χάριν της υγείας του, ζωμόν ή γάλα..

– Αδύνατον! Ηρνήθη ο Ναύαρχος.

– Μα είναι ανάγκη! Ολίγον ζωμόν, επέμενεν ο ιατρός Ορφανίδης.

– Άλλο τίποτε φαγητόν ξεύρετε; Ηρώτησεν επιμένων ο Ναύαρχος.

Τότε ο Ορφανίδης ενθυμήθη το κακάον και συγκατέβη να πίνῃ από αυτό ο Ναύαρχος.

-Τώρα μάλιστα, υπέλαβεν ο Ναύαρχος. Τώρα σας ακούω. Και κατέλυσε την νηστεϊαν πίνων κακάο.

Εἰς τας ιεροτελεστίας ἐπροτιμούσε πάντοτε τον μακαρίτην παπα-Χαρίλαον, ἕναν πολὺ σεβάσμιον ἐφημέριον τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, ὅστις μετὰ δικαίας υπερηφανείας μου το ἔλεγε. Με προτιμούσε πάντοτε ο Ναύαρχος, διότι ἔλεγον καθαρὰ τας εὐχὰς και το Εὐαγγέλιον πολὺ καθαρὰ χωρὶς τερετισμούς.

Εἰς τούτον λοιπόν τον καλόν ἐφημέριον διηγείτο ο Ναύαρχος, ὅτι προ πάσης ναυτικῆς του πράξεως, κατὰ τον μακρόν ἀγώνα τῆς Επαναστάσεως, προ πάσης ναυμαχίας, συνήθιζε να διατάσση γενικόν ἐξιλασμόν εἰς το πλήρωμά του.

Την παραμονήν της ναυμαχίας εξομολογούμενοι ὅλοι οἱ ναῦται του, μετελάμβανον των Ἀχράντων Μυστηρίων, ἡγουμένου του ἐνδόξου Πυρπολητοῦ, ὅστις τότε με ἀκατάβλητον θάρρος προέβαινε κατὰ του ἐχθρικοῦ στόλου, βέβαιος περὶ τῆς ἐπιτυχίας.

Και δεν ἀπετύγγανεν. Εἴτιμα δε υπερβαλλόντως το ιερατεῖον ο Ναύαρχος. Μετὰ την Θείαν Λειτουργίαν, δεν ἐξήρχετο του ναοῦ, πρὶν συμπληρώσῃ τας τελευταίας του εὐχὰς ο ἱερεὺς, ἀλλ' ἐπερίμενεν ἐν τῷ στασιδίῳ του, ἕως ου ἀποδυθῇ ο ἱερεὺς τα ἱερὰ ἄμφια, και τότε ἡγουμένου του λειτουργοῦ του Ὑψίστου ἠκολούθει ο ναύαρχος, και ἀνήρχοντο εἰς την δροσερὰν ἐπαυλιν, να λάβουν τον συνήθη καφέ μετὰ γλυκοῦ.

Εἰς μίαν δε Κυριακὴν ἡ υπηρέτρια ἀφηρημένη παρουσίασε τον δίσκον πρῶτον εἰς τον ναύαρχον, εἰς τον κύριόν της, οὕτω κρίνασα, ἀλλ' ο ευγενέστατος ναύαρχος σταματήσας αὐτήν, λέγει μετὰ γλυκείας πραότητος.

– Καϋμένη! Πόσον ἐσφαλές! Εἰς τον Λειτουργόν του Ὑψίστου πρῶτα να πας! Εἰς τον Λειτουργόν!

Και ἔδειξε τον παπα-Χαρίλαον με την δεξιάν του».

Νηστείες ο Κανάρης, Θεία Κοινωνία ο Κανάρης, σεβασμὸ σε ἀπλοὺς ἱερεῖς ο Κανάρης, που διετέλεσε και καμμιά δεκαριά φορές πρωθυπουργός και τώρα οἱ νυν ἀλιβάνιστοι και ἀκοινώνητοι, ντερλικώνουν τα σουβλάκια παραμονές Χριστουγέννων ἢ Πάσχα, ἡ Θεία Κοινωνία γι' αὐτοὺς εἶναι ἐστία μετάδοσης του ἰοῦ – ἡ πιο ἀντίχριστη βλασφημία – και για σέβας στην ἱερωσύνη οὔτε λόγος!

Γι αὐτό και τίναζε στον αέρα ναυαρχίδες γεμάτες μεμέτηδες που «αν ἐφτυναν ἐπάνω μας», ὅπως ἔλεγε ο ἥρωας, «θα μας εἶχαν πνίξει με το σάλιο τους». Τέτοια κείμενα ἔπρεπε να ὑπάρχουν στα σχολικά βιβλία.

Ἡ δε Επιτροπὴ για το '21, ἀν ἐπιτελοῦσε τον σκοπὸ της, θα μπορούσε να ἐτοιμάσῃ ἕνα μικρὸ και κατάλληλο γλωσσικὸς Ἀνθολόγιο κειμένων και γεγονότων, κυρίως αυθεντικὲς μαρτυρίες για τους ἥρωες, και να διανεμηθῇ στα σχολεῖα. Θα ἦταν το καλύτερο μνημόσυνο για τις θυσίες τους, ἕνα ἐνθύμιο πατριδογνωσίας.

ΥΓ. Ο τίτλος εἶναι ἀπὸ το ωραῖο ποῖημα του Ἀλ. Πάλλη «Κανάρης»

Πηγή: www.antibaro.gr/